

ся види като противна на Павлова-та за оно-гова, кой-то испытыва просто, *Съ въра-та* *ся оправдава чловѣкъ безъ дѣла-та на за-конъ-тъ* (Рим. 3. 28). Цѣль-та обаче Іако-вова не е была за да ся отрѣче отъ Павло-ва-та рѣчь, но да ны уварди отъ злоупотре-трѣбленіе-то на ученіе-то относительно за въра-та, и да покаже, че ако въра-та ни *ся вмѣнява намъ въ правда* (Рим. 4; 5), обаче не ще ся вмѣни така сякой видъ отъ въра, но само оная, коя-то ны подбуждава да хра-нимъ гладны-ты, да облачимъ голы-ты, и да сме готови за сяко добро дѣло.

А видимъ че дѣла-та ни не могатъ да бждѣтъ причина на оправданіе-то ни, нито пакъ средства за да принудимъ Христа, Спа-ситель-тъ ни да ны помилува: зашто-то че-ловѣци-ти никога не начинатъ да струватъ добры дѣла, преди да гы приеме Богъ чрезъ Христа, и преди да гы прости. Слѣдовател-но, вмѣсто добры-ты ни дѣла да сж причина на оправданіе-то ни, по добръ можемъ да речемъ, че оправданіе-то ни е причина на добры-ты наши дѣла.

Гдѣ-то и да видимъ чловѣка, че ся тру-ди отъ сърдце, и отъ душа да струва добро, *и има любовъ отъ чисто сърдце, и блага совѣсть* (1. Тим. 1; 5), можемъ да сме у-вѣрени, че той вече е приелъ милость отъ Господа, и ся е оправдалъ чрезъ Христа. Зашто-то Спаситель-тъ говори: *Както прѣ-чка-та, (розга-та) не може да даде плодъ*